

Orbán Györgyi

Gyertya, zsineg és svájci bicska. 1991-ben, amikor Orbán Györgyit a Magyar Rádióban kinevezték balkáni tudósítónak, édesapja ezt a három dolgot ajánlotta, hogy mindenképpen vigye magával. Mi is kellhet még egy háborús övezetben? Mondjuk még egy riportermagnó, a többi nem is nagyon fontos. Már ami a holmit a tárgyakat illeti, ami viszont elengedhetetlen a szakmai elkötelezettség mellett az a nyelvtudás és a táj, vagy az érintett országok ismerete, szeretete.

Az pedig már a 70-es években megszületett, mert többször járva az akkori Jugoszlávia városaiban, valósággal beleszeretett a Balkán világába, az ott élő népek kultúrájába. Megtanulta a szerb-horvát nyelvet – erről azt mondta egy interjúban, mi az nekem az arab és a héber nyelv után, és mert a kollégák között nem volt „jugoszláv” – ő ment oda tudósítani. Az újabb nyelv és az újabb szaktudás tovább gazdagította azt a szellemi és tapasztalati muníciót, amit addig szerzett.

Az ELTE Bölcsészettudományi Karán magyar-történelem-orientalisztika szakon diplomázott, majd egy évig tanult tovább Kairóban az Al Azhar Egyetemen. 1971-ben lépett be a Magyar Rádióba, ahol hírszerkesztő, majd turnusvezető, a krónikák szerkesztője, műsorvezetője volt 29 évig.

Dolgozott a Magyar Televízióban is, a többi között B.Révész László Családsírató című 1993-as dokumentumfilmjének vukovári, borovo-seloi forgatását szervezte. Akkor már harmadik éve naprakészen tájékoztatta a hazai közönséget a háborúról. Sok helyen megfordult, nem egyszer életveszélyes zónákból küldte a tudósításait. Járt Belgrádban, Ljubljanában, Vukováron, Zágrábban, Zadarban, Sibenikben, Splitben és Dubrovnikban, majd 1992-ben, amikor kirobbant a fegyveres harc Bosznia-Hercegovinában, Sarajevóból és Mosztárból is ő tudósított.

A rádiós munka után Izrael budapesti nagykövetségén 5 évig sajtótitkár és szóvivő volt. Ezt követően tíz évig dolgozott, mint nyugdíjas az MTI kulturális szerkesztőségében. Gazdag életművével kiérdemelte, hogy bekerüljön az Aranytoll-díjasok sorába.

A méltatást Rózsa Péter írta, aki sajnos nem tudott a helyszínen lenni, ezért Ónody-Molnár Dóra olvasta fel a laudációt.